

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 11.09.1973, sp. zn. 3 To 23/73, ECLI:CZ:NS:1973:3.TO.23.1973.1

Číslo: 18/1974

Právní věta: Rozhodnutí souvisící s výkonem trestu ve vykonávacím řízení činí soud bez návrhu, pokud zákon nestanoví jinak. Pokud soud rozhodnutí učinil na návrh osoby, která není k návrhu ze zákona oprávněna, nestává se tato osoba (s výjimkou prokurátora) oprávněnou k podání stížnosti proti takovému opatření.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 11.09.1973

Spisová značka: 3 To 23/73

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení vykonávací, Stížnost

Předpisy: 141/1961 Sb. § 142

§ 325 odst. 1

§ 327 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 18/1974 sb. rozh.

Rozhodnutí souvisící s výkonem trestu ve vykonávacím řízení činí soud bez návrhu, pokud zákon nestanoví jinak. Pokud soud rozhodnutí učinil na návrh osoby, která není k návrhu ze zákona oprávněna, nestává se tato osoba (s výjimkou prokurátora) oprávněnou k podání stížnosti proti takovému opatření.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 11. 9. 1973 sp. zn. [3 To 23/73](#).)

Krajský soud zamítl návrhy matky obviněného na upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody podle § 327 odst. 2 tr. ř. a na přerušení výkonu trestu odnětí svobody podle § 325 odst. 1 tr. ř. s odůvodněním, že obviněný netrpí nevléčitelnou životu nebezpečnou chorobou ani nevléčitelnou chorobou duševní a že nebyl ani stížen těžkou chorobou.

Proti tomuto usnesení podali otec a matka obviněného stížnost, kterou Nejvyšší soud ČSR zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud České socialistické republiky v neveřejném zasedání nejprve zkoumal, zda stěžovatelé byli osobami oprávněnými podle ustanovení § 142 tr. ř. takovou stížnost podat. Podle ustanovení § 142 odst. 1 tr. ř. nestanoví-li zákon něco jiného, může stížnost podat osoba, které se usnesení přímo dotýká nebo která k usnesení dala podnět svým návrhem, k němuž ji zákon opravňuje.

Navrhovatelka je matkou obviněného. Nejde proto o osobu, které by se přímo napadené rozhodnutí dotýkalo, neboť rozhodnutí o tom, zda obviněnému bude výkon zbytku trestu odnětí svobody přerušen nebo zda bude upuštěno od dalšího výkonu zbytku trestu (§ 325 odst. 1, § 327 odst. 2 tr. ř.), se přímo dotýká jen obviněného. Z těchto citovaných ustanovení pak neplyne, že by matka obviněného byla osobou ze zákona oprávněnou k podání návrhu na přerušení výkonu trestu nebo upuštění od výkonu zbytku trestu. Rozhodování předsedy senátu o přerušení výkonu trestu odnětí svobody podle § 325 odst. 1 tr. ř. a soudu o upuštění od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku podle § 327 odst. 2 tr. ř. není ze zákona podmíněno návrhem nebo žádostí. Vzhledem k tomu nelze považovat žádost matky obviněného o přerušení výkonu trestu odnětí svobody nebo upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody u obviněného za návrh, ke kterému by ji zákon opravňoval a o němž by byl předseda senátu nebo soud povinen rozhodnout.

Z těchto důvodů nebyli rodiče obviněného osobami oprávněnými podat stížnost proti usnesení krajského soudu, neboť nešlo o osoby, kterých by se toto usnesení přímo dotýkalo, nebo o osoby, které by zákon opravňoval tuto stížnost podat.

Nejvyšší soud České socialistické republiky proto zamítl jejich stížnost proti napadenému usnesení jako stížnost podanou osobami neoprávněnými podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu.